

9 maja 1925 r.

URZĄD PATENTOWY



H03j, 3/00

BIBLIOTEK

Urzędu Patentow.
Polskiej Republiki

~~H04b, 1/22~~

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 1386.

Kl. 21 a 71.

Marius Latour,
Paryż (Francja).

Zmienna samoindukcja do prądów wielkiej częstotliwości.

Zgłoszono: 8 lipca 1920 r.

Udzielono: 14 stycznia 1925 r.

Pierwszeństwo: 16 grudnia 1918 r. (Francja).

Znany jest sposób włączania w obwód o wielkiej częstotliwości, np. w obwód anteny, samoindukcji z rdzeniem żelaznym i sposób regulowania oporności indukcyjnej tej samoindukcji przez większe lub mniejsze nasycenie jej obwodu magnetycznego. Prąd stały znajduje zastosowanie w tym wypadku, gdy chcemy uzyskać manipulowanie na wielkiej częstotliwości, bez otwierania obwodu o takiej częstotliwości; chcąc zaś uzyskać zasilanie o wielkiej częstotliwości zmieniającej się nie o wielkiej częstotliwości zmieniającej się prądem okresowym o częstotliwości niewielkiej.

Wynalazek ma na celu wykonanie urządzenia równoważnego, jednakże o charakterze mechanicznym. Polega on na uzyskaniu samoindukcji o oporności indukcyjnej zmiennej, bądź dla manipulowania, bądź dla emisji,

zapomocą przesuwania lub obracania narządu ruchomego.

Możnaby wprowadzić obmyśleć samoindukcję o żelaznym rdzeniu, którego szczelina powietrzna dałaby się regulować, albo też samoindukcję, której obwód magnetyczny miałby oporność magnetyczną zmienną, biorąc zwłaszcza za wzór typ maszyny opisanej w patencie S-té Française Radio Electrique, zgłoszonym we Francji dnia 16 września 1915 r. pod tytułem: „Alternator o wielkiej częstotliwości“. Maszynę o oporności pozornie zmiennej prosto obiegałby prąd o wielkiej częstotliwości i wirowanie narządu ruchomego wywoływałoby emisję muzyczną.

Jakkolwiek wynalazek obejmuje i te szczególne sposoby wykonania, to jednakże specjalnie ma na celu sposoby wykonania, opisane poniżej, według których siła wywiera-

na na narząd wirujący jest zredukowana do wartości prawie równej zeru.

Fig. 1 przedstawia samoindukcję o obwodzie magnetycznym 1 zawierającym szczelinę powietrzną, którą można regulować, gdy leży ona pomiędzy występami magnetycznymi 2 i wyżłobieniami; w szczelinie tej mieści się kotwica ruchoma 3, złożona z części przewodzących elektryczność 4 oraz z części wstawionych pustych lub nieprzewodzących.

Łatwo zdać sobie sprawę ze sposobu działania: gdy części przewodzące kotwicy ruchomej znajdują się naprzeciw występów 2, te części przewodzące tworzą zasłonę na drodze strumienia magnetycznego i oporność pozorną cewki redukuje się do minimum. Gdy części przewodzące kotwicy ruchomej znajdują się naprzeciw wyżłobień obwodu magnetycznego 1 lub też gdy części izolujące kotwicy ruchomej przypadają naprzeciw występów magnetycznych, wówczas działanie zasłony zostaje zredukowane i oporność pozorną posiada wartość minimalną. Zapomocą manipulacji szybkiej i bez wysiłku można więc modyfikować oporność redukcyjną samoindukcji w zakresie bardzo rozległym. Obwód może być otwarty ze strony lewej i z prawej, ponieważ uzwojenie mieści się w pobliżu części ruchomej. Może się ono składać z bardzo cienkiego drutu żelaznego. Cały przyrząd może być zanurzony w oliwie, jeśli chcemy obniżyć nagrzewanie części ruchomej. Manipulowaniem tej ostatniej mógłby zresztą kierować przełącznik.

Na fig. 2 kotwica ruchoma 3 otrzymuje

kształt tarczy, mogącej obracać się w szczelinie powietrznej nieruchomej samoindukcji tak, żeby mogła wywołać emisję muzyczną. Różne rzuty, w jakich jest ona przedstawiona, umożliwiają zdanie sobie sprawy z zasady urządzenia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób rozrządu prądów sygnalizacyjnych o wielkiej częstotliwości, tem znamienne, że w obwód, przez który przebiegają prądy rozrządzane, włącza się samoindukcja, której oporność indukcyjna zmienia się zapomocą przestawiania narządu, stanowiącego część całkowitego obwodu magnetycznego.

2. Samoindukcja do prądów wielkiej częstotliwości podług zastrz. 1, znamienna zastosowaniem uzwojonego rdzenia magnetycznego i ruchomej kotwicy w sąsiedztwie tego rdzenia stosownie do zmian, jakich zamierzamy dokonać nad prądem wielkiej częstotliwości.

3. Samoindukcja podług zastrz. 1 i 2, znamienna zastosowaniem obwodu magnetycznego zamkniętego ze szczeliną powietrzną, z umieszczoną w niej kotwicą ruchomą, wykonaną z kolejno następujących po sobie części przewodzących i izolujących pod względem elektrycznym.

4. Samoindukcja podług zastrz. 1 — 3, znamienna tem, że wskazana w zastrz. 3 kotwica wykonana jest w postaci tarczy, wykonanej z kolejno następujących po sobie wycinków przewodzących i izolujących.

Mariusz Latour.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

